

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **K. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2015, č. j. OAM-185/ZA-ZA14-K08-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 12. 8. 2015 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce podal dne 2. 3. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním občanem Ukrajiny. O udělení mezinárodní ochrany v České republice již žádal v roce 2004 (když zde pobýval v letech 2003 – 2011), jeho žádost ale byla zamítnuta a následně byl vyhoštěn. Následně si žalobce změnil jméno a příjmení a v roce 2012 se opět vrátil do České republiky. Hlavním důvodem pro jeho návrat na naše území je práce, kterou zde vykonává a tím způsobem i živí svou rodinu, která na Ukrajině zůstala, konkrétně své rodiče, kteří jsou v důchodu, invalidního bratra a sestru s dítětem. V případě svého návratu na Ukrajinu by přišel o práci, kterou má v České republice a musel by nastoupit brannou povinnost, boj mu však nedovoluje

jeho víra. Žalobce se již tři roky hlásí k Svědkům Jehovovým, jeho víra mu zakazuje vzít zbraň do rukou. Hlavními důvody, pro které žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podával, byla válečná situace na Ukrajině a skutečnost, že v případě svého návratu na Ukrajinu, by nemohl finančně zajistit svou rodinu. Žalobce žije v Praze v pronajatém pokoji se svou přítelkyní, tato má rovněž státní občanství Ukrajiny.

V žalobou napadeném rozhodnutí je dále uvedeno, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Poprvé žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 2. 2. 2004. První žádost byla podána pod jménem L. Y., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, pravoslavného vyznání. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM-408/VL-10-2004, byla tato žádost zamítnuta jako nedůvodná (důvodem žádosti byla snaha vyhnout se ekonomickým problémům na Ukrajině a zlegalizovat si pobyt na území České republiky). Žaloba žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí byla následně zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2004, č. j. 59 Az 51/2004.

Žalovaný se po nastínění skutkového stavu věci následně v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. To vše s ohledem na skutečnost, že důvody, pro které byla žádost žalobcem podána, jsou legalizace jeho pobytu na území České republiky a obava z povolání do ukrajinské armády. Podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které je napadeno správní žalobou, je rozebráno níže.

Při svém rozhodování žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a informací, které žalovaný nashromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické a bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Žalovaný po uvedených krocích dospěl k závěru, že zde není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

Žalobce ve své žalobě uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že je nezákonné a vadné a navrhl jeho zrušení v celém rozsahu. Žalobce de facto napadal skutkové závěry žalovaného, které žalovaný zjistil z jím provedeného dokazování. Pokud jde o rozsah dokazování, tento žalobcem napadán nebyl a i ve své žalobě žalobce odkazoval na důkazy, které byly ve správním řízení již provedeny, avšak s tím, že nebyly žalovaným dostatečně hodnoceny.

Žalovaný dle názoru žalobce nesprávně vyhodnotil otázku, zda žalobci v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí nějaké nebezpečí spočívající v porušování lidských práv, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Dle žalobce je situace na Ukrajině závažná, vztahy s Ruskem a vnitřní nepokoje nezaručují klidný život v dané oblasti.

Důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobce spatřuje zejména ve skutečnosti, že patří ke Svědkům Jehovovým, jeho víra mu neumožňuje bojovat a v případě návratu na Ukrajinu by byl s největší pravděpodobností povolán do armády. Svou víru žalobce bere vážně, nejde pouze o účelovou záležitost. Nepokoje na Ukrajině nejsou dle názoru žalobce legitimním konfliktem a žalobce se jich z toho důvodu nechce účastnit.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil svým podáním doručeným krajskému soudu dne 29. 1. 2016, když navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Odkázal na obsah správního spisu a jednotlivých důkazů v něm, které byly ve správním řízení provedeny a s jejichž obsahem se žalobce mohl seznámit, a dále na podrobné odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany, které je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žaloba žalobce je pouhým obecným výčtem ustanovení zákona o azylu, žalující nenapadá konkrétní v řízení provedené důkazy či podklady napadeného rozhodnutí a ani sám žádné další důkazy či podklady nenavrhuje a rovněž neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (v této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, když všechna rozhodnutí uváděná v tomto rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný rovněž zdůraznil skutečnost, že od samotného počátku zde nebyly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Výše uvedené vyplývalo z výpovědi žalobce v kontextu dalších skutečností, zejména s ohledem na to, že v jeho případě jde již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Avšak i bez ohledu na výše uvedené, žalovaný provedl důkladné dokazování a vypořádal se s otázkou důvodnosti, respektive nedůvodnosti udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný zopakoval stěžejní důvody, na kterých stojí přezkoumávané rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Nad rámec žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že průběžně mapuje situaci na Ukrajině. Z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LTP, vyplývá, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pozitivní posun v standardizaci systému výkonu vojenské služby a v systému vysílání do oblastí bojů na východě země (ATO), včetně přístupu státních orgánů k postihu za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace. Z informace zpracované vojenským úsekem při ZÚ ČR Kyjev vyplývá, že do zóny ATO mohou být nadále vysíláni pouze dobrovolníci, kteří absolvují tříměsíční výcvik. V praxi je uplatňován i zákon o civilní službě, který zavedl institut alternativní služby pro případ odmítnutí použití zbraně, např. z náboženských důvodů, a to výkonem vojenské služby v nemocnicích.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný

nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

Soud v řízení zkonstatoval obsah správního spisu, když z tohoto se podává, že dne 2. 3. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Ukrajiny č. EK668726 s platností do 9. 12. 2019.

Ještě téhož dne, tj. dne 2. 3. 2015, byl se žalobcem sepsán protokol k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti a státní příslušnosti, on ani nikdo z jeho rodiny není členem žádné politické strany ani jiné organizace. Vojenskou službu nevykoval. Je svobodný, na Ukrajině naposledy žil ve městě Čerkasy v Čerkaské oblasti. Na Ukrajině dále žijí jeho rodiče, kteří jsou již v důchodu, invalidní bratr a sestra s dítětem. Má středoškolské vzdělání, pracoval jako automechanik a obkladač. V České republice již pobýval dříve, konkrétně v letech 2003 – 2011 a v roce 2004 žádal u udělení mezinárodní ochrany, tato mu udělena nebyla. Následně v roce 2012 cestoval vlakem přes Polsko znovu do České republiky, protože na Ukrajině neměl možnost žít normální život a nemohl sehnat práci. Před odjezdem do České republiky si změnil jméno a příjmení, vyřídil si na nové jméno a příjmení vízum a do České republiky odjel za prací. Žalobce dále uvedl, že v případě, že se bude muset vrátit zpět na Ukrajinu, bude nejspíše povolán do války, v té nevidí žádný smysl, bude zmrzačen a nebude moci vydělávat a zabezpečovat rodinu prací v České republice. Zdravotní stav žalobce je dobrý.

Obsahem správního spisu je i žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal na území České republiky již dříve, konkrétně dne 2. 2. 2004. První žádost podal pod jménem L. Y., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, pravoslavné vyznání. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM-408/VL-10-2004, byla tato žádost zamítnuta jako nedůvodná (důvodem žádosti byla snaha žalobce vyhnout se ekonomickým problémům na Ukrajině a zlegalizovat si pobyt na území České republiky).

Žalovaný dále ve věci provedl dokazování listinnými důkazy, které opatřil a které jsou rovněž součástí správního spisu. Těmito je potom prokazována bezpečnostní a politická situace na Ukrajině. Konkrétně je součástí spisu Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 5. 2015, č. j. 98525/2014-LPTP, a ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015, Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 2. 2015 a Infobanka ČTK „Země světa Ukrajina“ v aktuálním znění. Celá situace na Ukrajině je na podkladě těchto zpráv detailně popsána v napadeném rozhodnutí na stranách 4 – 5. Pro vyčerpání skutkového stavu věci krajský soud uvádí, že z obsahu spisu vyplývá, že ve dvou z celkem 24 oblastí Ukrajiny, konkrétně v Doněcké oblasti a Luhanské oblasti při ruské hranici dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci, ty se však omezují jen na jmenované části země. Situace na západě a středu země je klidná. Čerkaská oblast, kde žalobce naposledy žil a kde žije i jeho rodina, není v současné době nijak zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty, ani s oblastmi zasaženými těmito střety nijak nesousedí.

Žalobce byl předvolán k dostavení se k žalovanému za účelem seznámení se s obsahem spisu, konkrétně na den 6. 5. 2015. K předvolání se žalobce dostavil a o seznámení se s obsahem spisu byl sepsán protokol. Z tohoto vyplývá, že žalobci byl předložen celý obsah správního spisu, jak je popsán výše. Nenavrhoval doplnění žádných konkrétních důkazů a k informacím vyplývajícím z obsahu spisu se žádným způsobem nevyjádřil. Jediné, co žalobce uvedl, bylo, že je v kontaktu se svou matkou, která je na Ukrajině, která mu říká, ať se zpátky nevrací, protože by musel do armády nebo do vězení.

Pokud jde o samotné právní hodnocení přezkoumávané věci, krajský soud se zabýval žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a to optikou v žalobě uplatněných žalobních bodů, které jsou však žalobcem formulovány velmi obecně. Krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcem podané žaloby z důvodů, jak jsou popsány níže.

Díky § 28 odst. 1 zákona o azylu uděluje žalovanému, jakožto správnímu orgánu rozhodujícímu věci ve smyslu uvedeného zákona, povinnost v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přezkoumávat otázku důvodnosti všech forem mezinárodní ochrany, tj. ochrany ve smyslu § 12 - § 14b zákona o azylu, s tím, že udělení azylu je přednostní, když jde o vyšší formu ochrany. Pokud zde však nejsou důvody pro udělení azylu, je povinností žalovaného zkoumat, zda nejsou splněny podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu potom jednoznačně vyplývá, že žalovaný se posuzovaným případem podrobně zabýval, posuzoval žádost žalobce na základě jeho výpovědi učiněné v řízení o udělení mezinárodní ochrany a dále si vyhledal výše uvedené dokumenty prokazující stav v zemi původu žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí dle názoru krajského soudu jednoznačně netrpí vadou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Žalobce, jak je zřejmé z protokolu o jeho výpovědi učiněné v řízení o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že žalobce je v zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že výčet důvodů v § 12 písm. b) zákona o azylu je výčtem taxativním, tedy jiné než v citovaném ustanovení uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu.

Žalobce vyjádřil obavu z povolání do ukrajinské armády, když toto se zároveň neslučuje s jeho vírou a skutečností, že žalobce se hlásí ke Svědkům Jehovovým. V tomto ohledu se krajský soud zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, ze které plyne, že tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoli její podobě. Branná povinnost

patří k základním státoobčanským povinnostem, což plyne i z Úmluvy o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejde tedy o jednání státu, v daném případě Ukrajiny, které by bylo možné potencionálně označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

V kontextu projednávané věci krajský soud, rovněž jako žalovaný, dospívá k závěru o účelovosti tvrzení žalobce o tom, že nemůže vzít zbraň do ruky z důvodu své víry. V případě podání své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice v roce 2004 žalobce uvedl, že je pravoslavného vyznání, následně ve své žádosti ze dne 2. 3. 2015 uvedl, že patří mezi Svědky Jehovovy, když k této víře se má hlásit dle svých slov poslední tři roky, tj. od roku 2012. Krajský soud neupírá žalobci možnost změnit své vyznání, na druhou stranu není možné tuto skutečnost považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany v České republice. Pokud krajský soud odhlédne od branné povinnosti jako povinnosti plynoucí pro občana státu z jeho právního vztahu ke státu, jehož je občanem, umožňují zákony Ukrajiny právo na náhradní službu, v případě, že je plnění jejich vojenské povinnosti v rozporu s jejich náboženským přesvědčením a tito občané jsou členy náboženských organizací působících v souladu s legislativou Ukrajiny, jejichž věrouka nepřipouští použití zbraní. V této souvislosti krajský soud okazuje i na závěry konstantní judikatury, za všechny například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Asz 321/2004, dle kterého: *„Pokud se stěžovatel dovolává nepříjemností v případě výkonu vojenské služby, případně obav z jejího nastoupení, pak tato obava nezakládá odůvodněný strach podřaditelný pod § 12 zákona o azylu. Konečně i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoliv je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná a tento trestný čin zůstává zachován, jakkoliv dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“*

Nad rámec výše uvedeného krajský soud odkazuje rovněž na další z řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Azs 290/2014, dle kterého: *„Na Ukrajině nelze a ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností, a podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu.“* Citované rozhodnutí dopadá na projednávanou situaci stále aktuálně, jak je zřejmé z obsahu správního spisu, který mapuje aktuální situaci na Ukrajině.

S ohledem na výše uvedené tak krajský soud dospívá k obdobnému závěru, jako žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí, a totiž, že v případě žalobce zde není dán důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Za správné a zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné, považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který

sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu. Celá rodina žalobce žije na Ukrajině. V Praze žalobce pobývá se svou přítelkyní, rovněž státní příslušnicí Ukrajiny, tato však není osobou ve smyslu § 13 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Dle žalovaného je žalobce dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou. Jeho zdravotní stav je dobrý, jak sám žalobce uvedl.

K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, ze kterého vyplývá, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně žalovaný postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Krajský soud dospěl k závěru, že zde nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a § 14b zákona o azylu. Jediným následkem, který může žalobce postihnout v případě jeho návratu do vlasti, je možné povolání do ukrajinské armády. Tato skutečnost však sama o sobě nenaplnuje podmínky uvedené v § 14a odst. 2 zákona o azylu. V této souvislosti krajský soud odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a výše uvedené.

Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených

oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.

Možnost odkázat na závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného (s nimiž se krajský soud ztotožnil), soud dovozuje z ustálené soudní praxe, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *...,je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“

Snad pro úplnost krajský soud v souvislosti s otázkou udělení či neudělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu uvádí, že se musí jednat o některý z výše uvedených důvodů, které však musejí na žalobce dopadat zcela individuálně. Na Ukrajině nejde o tzv. konflikt totální (jak je již objasněno výše), v tomto případě tak musí žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy a dále že ozbrojený konflikt probíhá právě v regionu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, p. zn. 5 Azs 28/2008). Oblast, ze které žalobce pochází, konkrétně město Čerkasy v Čerkaské oblasti není regionem, ve kterém probíhají ozbrojené střety a s těmito místy ani nesousedí.

Krajský soud tak, veden výše uvedenými úvahami, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto mu nezbylo než ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Hradci Králové 24. srpna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně